

I N E L I A B E N Z

JSI
ČAŘO
DĚJ
KA?

NASLOUCHEJ SVÉMU VNITŘNÍMU HLASU

Inelia Benz

JSI ČARODĚJ/KA?

Naslouchej svému vnitřnímu hlasu

Inelia Benz

JSI ČARODĚJ/KA?

Naslouchej svému vnitřnímu hlasu

Přeložila Martina Valchářová

„Tento text je českým překladem knihy *Jsi Čaroděj/ka?* autorky Inelie Benz. Přes maximální snahu ctít při překladu původní text, zůstává autorka zodpovědná pouze za originální anglický text knihy.“

Copyright © 2015, Inelia Benz

www.ascension101.com, www.ineliabenz.com

© Nakladatelství Zlatý květ, 2017

ISBN 978-80-906901-5-8

Z anglického originálu *Are You a Witch?*
přeložila Martina Valchářová
Odpovědná redaktorka Terezie Dubinová
Návrh obálky MgA. Pavla Hovorková
E-kniha Miloslav Krátký - printondemand.cz
Vydalo Nakladatelství Zlatý květ
Vydání první

jsicarodejka.cz

zlatykvět.cz

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji vám všem, kteří jste mě při vydávání první knihy nakladatelství Zlatý květ podpořili slovem, myšlenkou, svojí prací, penězi či jakkoliv jinak. Velmi si vaší podpory vážím, bez ní byste dnes nedrželi tuto knihu v ruce. Děkuji Tereze a Martině, bez nichž bych neměla odvahu se do toho pustit. Děkuji své rodině a přátelům, kteří se na vzniku této knihy podíleli:

Fotografce Zuzaně Zoňové – zonova.cz

Malířce Martě Ženaté – ateliercin.cz

Michalu Tillerovi – tiller.cz

Olivii Ishabel Pospíšilové – rozkvetanizeny.cz

Janě Vožechové a Tomáši Jindříškovi.

A děkuji Inelii Benz, že předává svoji zkušenost jednoduše a s obdivuhodnou lehkostí. Pro mě je kombinací šamanky, léčitelky, čarodějky a mnoha dalšího. Sledovat její práci mě velmi obohatilo a jsem vděčná, že ji mohu nabídnout nyní i vám.

Monika Tomíčková

zlatykvet.cz

jsicarodejka.cz

PŘEDMLUVA

Milé čtenářky, milí čtenáři,

dostává se vám do rukou historicky první překlad knihy americké duchovní učitelky chilského původu Inelie Benz do českého jazyka. Už to samo o sobě je důvodem k radosti. Dalším důvodem je skutečnost, že touto knihou je moudrý, vtipný a srozumitelný text s názvem „Jsi Čaroděj/ka?“.

Inelia Benz ve svých textech, poselstvích a knihách předává svůj jedinečný pohled ženy, jejíž duše se na planetu Zemi vtělila vůbec poprvé. Co to znamená? Znamená to, že není zatížena traumaty a bolestnými vzpomínkami, jež zpravidla moudré a vyzrálé duše na Zemi mají – a jež často nejprve musí zpracovat a pustit, aby mohly dále růst. Inelia se na náš svět a život dívá bez zátěže a předsudků, s lehkostí, humorem, bystrým vhledem a střízlivou neutralitou. Předává informace, aniž by posuzovala a hodnotila. Dává na výběr a neustále zdůrazňuje naši vlastní autoritu. Nevystupuje jako nositelka „Pravdy“, ale jako inspirativní a vtipná vypravěčka, uzemněná matka čtyř dětí, která dokáže povzbudit, poučit i rozesmát. Hluboké pravdy sdílí srozumitelně a jednoduše, odkazuje na své i naše žité zkušenosti a neustále připomíná úlohu naší svobodné volby – základního zákona našeho vesmíru. Skrze příběhy nás učí dívat se na život jako na velké dobrodružství, jehož zamýšleným smyslem je – pokud si ho

zvolíme – radost, láska a světlo.

Tato kniha léčí. Léčí kolektivní i individuální paměť. Mnoho z nás si pamatuje, vědomě či podvědomě, násilí systému, lynčování davem, ohnivé hranice pro „kacíře“, odsuzování odlišností, trestání za projevy mimořádných darů a schopností, potlačování touhy po svobodě, znemožnění jedinečné tvořivosti, otroctví ducha, vyprázdňenou spiritualitu, ušlechtilá slova a jim odporující činy, krutost držitelů moci a jejich „jediné pravdy“, i nezralé zneužívání duchovních darů a dovedností k egoistickým účelům. Jako bychom se probouzeli ze špatného snu a protahovali křídla. Inspirativní a moudré osobnosti jako je Inelia Benz nám pomáhají postavit se na vlastní nohy, znovu důvěřovat svému srdci a své intuici, najít znovu smysl v učení a studiu viditelných i neviditelných světů a žít i tvořit v naději, že nový kosmický cyklus nás vede ke skutečné spiritualitě – spiritualitě propojující tělo, duši a Ducha, všední a sváteční, pozemské a kosmické, vyvažující v lásce a respektu mužskou a ženskou polaritu.

V newsletteru z května 2013 Inelia Benz napsala: „Co přichází? Vzkročení do naší pravé podstaty a síly, tvoření fyzické reality, která odráží naši skutečnou přirozenost lidských bytostí – radost, světlo, lásku. Všechno ostatní jsou nízkovibrační hry. Můžeme se podívat do očí druhého člověka a skutečně VIDĚT. Čas spasitele je pryč, je tu čas naší svrchovanosti a nezávislosti. Je to vzrušující cesta růstu a objevů.“

Ať už má naše cesta jakoukoli podobu, sdílení s lidmi zralejšího Ducha není nikdy dost. Ať je kniha „Jsi Čaroděj/ka?“ pro vás přínosná a zajímavá!

Terezie Dubinová

oheladom.cz

PŘEDMLUVA AUTORKY K DRUHÉMU VYDÁNÍ V ANGLICKÉM JAZYCE

Když jsem před více než deseti lety napsala tuto knihu, zdaleka ještě nebylo k dispozici tolik informací o možnostech našeho probouzejícího se vědomí jako je dnes. Kniha byla reakcí na nepochopení tématu Čarodějek a Čarodějů, zobrazovaného v populárních televizních pořadech a knihách buď jako „extrémně negativní“, nebo naopak „senzační“, a tématu našeho přirozeného mimosmyslového vnímání a schopností.

V současnosti je k dispozici mnohem více informací o těchto schopnostech, ale stále se setkáváme s dezinformacemi o podstatě Čarodějů a Čarodějek, jejich vlastnostech a kdo je má či používá. Slovo „Čarodějka“ je stále spojeno s předsudky, strachy a negativními významy. Kdokoliv s mimořádnými schopnostmi je ve filmech zobrazován a vnímán jako nebezpečný. V příběhu bývá pronásledován a často zabit.

V tomto druhém vydání jsem zrevidovala některé informace a přidala další fakta a zkušenosti, které se objevily od prvního zveřejněného vydání.

Tato kniha vznikla na základě krátkého článku publikovaného na internetu ke konci devadesátých let pod

názvem „Jsi Čaroděj/ka?“ Původní článek byl ve španělštině. Lidé jej sdíleli na různých webových stránkách jako volně dostupný informační zdroj pod názvem: „¿Eres bruja?“

Obdržela jsem tisíce reakcí se žádostí o další informace. Tato kniha je mou odpovědí.

Informace v ní obsažené jsou mou vlastní pravdou na základě toho, co jsem zažila a vyzorovala.

Zvu vás k probádání těchto zkušeností. Jejich použití je však zcela na vás.

Inelia Benz

POZNÁMKY K PŘEKLADU

Originální název knihy zní „Are you a Witch?“. V angličtině slovo „witch“ představuje jak ženský, tak mužský rod – tj. čaroděj, čarodějka, osoba s magickými schopnostmi. Tuto skutečnost jsme se snažili zohlednit v názvu knihy. V textu knihy však většinou překlad zjednodušíme na ženský rod, tj. Čarodějka. Velké počáteční písmeno volíme z důvodu, že jde o „hrdinku“ (či jungiánským termínem „archetyp“) knihy.

Velká písmena volíme také u dalších slov, jež mají „archetypální“ charakter nebo představují z našeho pohledu živé bytosti – entity: např. Země, Příroda, Duch . Jsme si vědomi skutečnosti, že používání velkých písmen v této knize není vždy v souladu s pravidly českého pravopisu, avšak zvolili jsme je záměrně pro zesílení poselství knihy.

Slovo „psychic“ překládáme „člověk s mimořádnými schopnostmi“. Ve 4. kapitole se o „psychikovi“ hovoří ve významu českého „spiritista“, tj. člověk vyvolávající duchy a spolupracující s jinými dimenzemi.

V jiných pasážích je slovo používáno ve zmíněném významu „člověk s mimořádnými schopnostmi“. Dalším vhodným překladem by bylo např. „věštec/věštkyně“ či ve zralejší podobě „vědma“.

Slovo „paranormal“ překládáme „mimořádný“ („mimořádné schopnosti“) . Domníváme se, že slovo „paranormální“ má

bohužel v českém jazyce negativní vyznění, které není v souladu se solidním, poučeným přístupem Inelie Benz, vzdáleným jakékoli laciné esoterice.

Termín „gut intuition“ nebo „gut instinct“ překládáme jako „vnitřní intuice, vnitřní instinkt“, s dodatkem „cítit v kostech“. Slovo psychosomaticky zdůrazňuje naléhavost a informativnost tělesných pocitů: angl. originál je doslova „intuice břicha, vnitřností“.

Termín „edge spell“ překládáme „kouzlo na okraji“. Jiným možným překladem by bylo „kouzlo na hraně“ či „kouzlo na hranici“, tj. tam, kde se setkávají dva světy a člověk překračuje běžný, „normální“ prostor i způsob vnímání – a často překračuje i hranice svého vlastního komfortu, naučeného chování a myšlenkového nastavení. „Okraj“ má tedy jak fyzický význam prostoru, tak psychický a vnitřní význam.

V kapitole 9 používá Inelia Benz termín „Reconstructionalists“ pro jednu ze skupin Čarodějů obnovujících tradici Wicca. Překládáme jako „rekonstrukcionalisté“ ve významu lidé usilující o obnovu i opravu dané tradice či náboženství (viz. také např. hnutí rekonstrukcionalistů v judaismu i křesťanství).

Vyhýbáme se překladu slova „Spiritualists“ jako „spiritisté“ pro negativní vyznění slova v českém kontextu. Překládáme slovo doslovně „spiritualisté“ i opisem „lidé kontaktující duchy“. V charakteristice organizované církve však termín „spiritisté“ používáme pro jeho obecnou známost.

V názvu kapitoly „Nástroje negativity“ používá v originálním textu Inelia Benz jungiánský termín „Stín“ (Shadow Tools,

dosl. „Nástroje Stínu“). Termín „Stín“ zachováváme ve spojení „Cesta Stínu“.

Pro slovo „empowerment“ v českých podmínkách zatím nebyl nalezen vhodný překlad. Obsah slova mohou vystihnout např. termíny „posílení“ či „zapojení“. Dle našeho názoru tyto překlady nevyjadřují celý obsah slova. V knize tedy užíváme buď původní termín nebo přibližný překlad „posílení“. Připojujeme výstižný výklad termínu empowerment v článku „A Working Definition of Empowerment“ amerického psychiatra Judiho Chamberlina. Chamberlin definuje empowerment tím, že jmenuje jeho klíčové prvky: být si vědom vlastní možnosti rozhodnout se, mít přístup k informacím a zdrojům, mít více možností na výběr (nejenom ano-ne, buď a nebo), asertivita, pocit, že můžu něco změnit (mít naději), myslet kriticky a umět se podívat na věci z různých úhlů, poznat a naučit se vyjadřovat svůj vztek, necítit se osaměle, cítit, že někam patřím, pochopit, že lidé mají svá práva, mít možnost ovlivňovat svůj život a společenství, kde žiji, učit se dovednostem, které považují za důležité, ovlivňovat pohled druhých na moje vlastní možnosti, „nezůstat stát v koutě“, názor, že osobní růst a vývoj je nekonečný, budování pozitivního sebeobrazu a překonání „stigmatu“.

V kapitole „Křesťanští gnostici“ se objevuje termín „Duch svatý“. Český překlad v mužském rodě „duch“ pochází z latinského „spirit“ (také mužský rod). Původně však v hebrejském a aramejském jazyce i gramatický rod odrážel ženskou podstatu Ducha svatého – „ruach“ je femininum v souladu se ženskou esencí, kterou Duch představuje.

ÚVOD

MOJE CESTA – MŮJ OSOBNÍ PŘÍBĚH

I.

Nejhorší, co se může přihodit osobě s mimosmyslovým vnímáním, s pozorovacími schopnostmi intenzivnějšími než u „normálních“ občanů a s hledající myslí, příliš aktivní pro pohodlí lidí v jejím okolí, je žít v nevědomosti o svém stavu. Pokud se tak stane, mohou tyto osoby v nejhorším případě skončit za zdmi psychiatrické léčebny s pocitem zmatku, nepochopení a depresí. Stávají se také snadnou kořistí sekt a manipulátorů.

Před několika lety jsem navštívila muže hospitalizovaného v psychiatrické léčebně. Lékaři mu diagnostikovali depresivní poruchu. Zatímco jsme spolu rozmlouvali ve společenské místnosti, pocítila jsem za sebou něčí přítomnost. Otočila jsem se a spatřila mladou, krásnou ženu. Mohlo jí být tak devatenáct let. Byla v místnosti v doprovodu několika dalších pacientů. Mluvili a kouřili, minuli nás a posadili se kousek od nás.

Zatímco jsem pozorovala tuto dívku, můj kamarád podotkl: „Ubohé dítě, myslí si, že je Čarodějka.“

Odpověděla jsem: „Pokud si to myslí, tak nejspíš Čarodějka je“.

Kamarád se na mě nejprve zmateně podíval a pak se rozesmál: „Mýlíš se, Inelie! To dítě je blázen, ztratilo rozum, má o kolečko víc, jestli víš, co tím myslím.“

Věděla jsem naprosto přesně, co tím myslí. A to se stalo na přelomu nového tisíciletí.

Dívka vyrostla jako my všichni v rodině a společnosti, která zcela ignorovala podstatu jejího daru. V jiné době, na jiném místě, by se stala léčitelkou, šamankou, medicínskou ženou, médiem, hrdinkou – nebo by také mohla být upálena na hranici.

Když jsem se do léčebny následující víkend vrátila, dívka seděla na schodišti a řekla: „Čekala jsem na tebe. Věděla jsem, že dnes přijdeš. Viděla jsem tě minulý týden, jak mluvíš se svým kamarádem. Jen jsem ti chtěla říct, že jsi tou nejkrásnější osobou, kterou jsem v životě viděla“.

„Vím, kdo jsi,“ dodala. „Jsi anděl, co přišel z nebe, aby mi pomohl.“

„Ne“, řekla jsem. „Jsem stejná jako ty. Jsme stejné.“ V tu chvíli se lehce odsunula stranou. Společně jsme pocítily, jak můj přítel přemýšlí, kde jsem.

„Radši za ním běž. Je to dobrý chlap, trochu vyřízený, ale nikomu by neublížil.“

„Ano, já vím,“ řekla jsem a odešla nahoru po schodech.

Nerozloučily jsme se, nebylo to potřeba.

Nemohla jsem pro tuto dívku nic udělat. Byla už mimo můj dosah pomoci. Navíc se z tohoto stavu musela dostat sama,

pouze ona sama. Pro člověka s těmito dary je bohužel těžké být pod vlivem drog, či „léků“, jak jim lékaři raději říkají. Znamená to pro ně totéž jako být mrtev.

Často na ni myslím. Kdykoliv se modlím, posílám jí energii a modlím se, aby znovu našla svou cestu i sílu a našla nástroje, které jí pomohou být sama sebou a používat své dary, a dají jí schopnost přežít v naší společnosti. Avšak byla opravdu Čarodějkou?

Stará Čarodějka mi jednou řekla: „Každá žena, která má strach z ohně nebo je ohněm fascinována, byla v minulém životě upálena na hranici. Být jednou Čarodějkou znamená být Čarodějkou navždy.“

To může být pravda. Mnoho lidí si myslí, že naše schopnosti a zájmy jsou výsledkem minulých životů.

Čarodějka je někdo, kdo následuje pohanské náboženství, miluje Matku Zemi a zaříkává. Tato dívka se nazvala Čarodějkou kvůli nedostatku informací. Byla za své schopnosti pronásledována a potrestána. Pravděpodobně měla vzpomínku z minulého života, že byla Čarodějkou. Byla patrně také tak svou rodinou označena a pokusili se ji „vyléčit“ nejprve pomocí kněze, potom lékaře.

Jak můžeme zjistit, co jsme zač? Máme zvláštní zodpovědnost za ty, kteří tyto schopnosti nemají?

Říká se, že všichni lidé, se kterými se v tomto životě setkáme, jsou zde proto, abychom se od nich něco naučili nebo se rozpomenuli. Pokud se dostáváme do kontaktu s Čarodějkami nebo přírodními náboženstvími spjatými s uctíváním Země a téma s námi rezonuje, pak to může být

naše cesta. Pokud máme rádi příběhy o superhrdinech v komiksech a filmech a snažíme se schopnosti rozvíjet, pak to je důležitý klíč k tomu, proč tady jsme.

Někdy je cesta opačná: máme schopnosti, a pokud máme i silnou touhu je rozvinout, narazíme na školy, organizace či náboženství, které je učí. Někdy se spokojíme s tím, co nám nejvíce vyhovuje, a omlouváme určité aspekty organizací nebo osob, které s námi nerezonují.

Uvědomte si ale, že záměrem lidí, organizací či náboženství podporujících a učících mimosmyslové vnímání nemusí být vždy váš vlastní rozvoj a dobro. V učení a rozpomenutí nám nemusí pomoci a dokonce nám mohou zabránit v úkolu, který jsme sem přišli vykonat. Pokud nejsme dostatečně silní a informovaní, opravdu nás zastaví. Tato kniha ukazuje, že tyto schopnosti jsou skutečné, a dále vás provede džunglí, která se před námi otevře, když své schopnosti ukážeme a snažíme se je ve společnosti rozvíjet.

Rodiče děvčete z nemocnice ji nepodpořili v učení a rozpomenutí. Chtěli ji zastavit při rozvíjení jejích schopností. Musíme být moudří v tom, komu, kdy a kde ukážeme svou sílu, a také s kým budeme spolupracovat při jejím vývoji.

Od roku 2000, kdy jsem tuto dívku potkala v psychiatrické léčebně, se energie lidstva posunula kupředu. Možná, že se dívka nakonec odstěhovala od rodičů a lékařů, kteří ji chtěli zastavit. Snad se z této pasti osvobodila. Možná o ní a o její cestě z místa, kde byla obklopena lidmi bez dobrých úmyslů, ještě jednoho dne uslyšíme.

Máme-li tyto schopnosti a chceme-li je rozvíjet, patrně si

dáme – nebo nám bude dána – určitá nálepka. Snad už jste se rozhodli nebo tušíte, odkud pocházíte, víte, které označení vás nejlépe vystihuje, i důvod, proč vás toto téma zajímá. Na stránkách této knihy si budete moci ověřit své vědění a lépe se připravit pro vjezd na dálnici mimosmyslových schopností.

Takže, kromě toho, že jste Čarodějka, jak byste dále popsala své zájmy a schopnosti?

Bez ohledu na to, jaké jsou vaše zájmy, jedna věc je jistá: pokud čtete tuto knihu, jste odlišní od naprosté většiny lidí.

Byli jsme jiní jako děti, jiní ve škole, na univerzitě (pokud jsme vydrželi tak dlouho ve vzdělávacím systému), jiní kamkoliv jsme šli, jiní v každé skupině, jíž jsme byli součástí... Pokud jsme tedy vůbec kdy byli součástí nějaké skupiny.

Někteří z nás se snažili být „normální“, velmi usilovně se snažili mít stejné hodnoty a zájmy jako ti ostatní „normální“, a popřeli veškeré schopnosti, které měli. To pochází z všeobecného pocitu odmítnutí ze strany společnosti k něčemu a někomu, kdo je odlišný. Někdy je toto odmítnutí docela nebezpečné pro naše duševní a fyzické zdraví nebo společenské postavení.

Ještě před deseti lety bylo běžné pohlížet na všechny lidi se zvláštními schopnostmi jako na Čarodějnice, zlo, ohyzdné lidi, uctíváče d'ábla. Takhle lidé běžně mysleli. V současné době, přestože stále existují lidé a země pohlížející na tyto schopnosti se strachem a nechutí, se mění směr. Nová generace je více otevřena všemu nadpřirozenému.

Obrovský zájem i integrace mimořádných schopností přicházejí současně se společenským varováním. Můžete to vidět v závěru většiny televizních pořadů a knih, které zachycují tyto dovednosti nebo magické schopnosti. Ve většině moderních televizních pořadů nebo filmů se lidé, kteří vládnou těmito schopnostmi, schovávají a neprojevují se, protože „normální“ lidé se jich bojí a snaží se je zabít nebo zavřít. Pořád ten starý příběh, jen v jiném kontextu.

V novém tisíciletí stále ještě existují některé státy a země, které zakazují cokoliv spojeného s magií nebo mimosmyslovým vnímáním, včetně fiktivních knih, filmů a televizních pořadů.

Samozřejmě se jedná o zobecněné pohledy: ne každý téma vidí černobíle.

Musíme jít naší cestou plně vědomí: uznat a rozvíjet své schopnosti. Sem patří i rozpoznat, proč je máme a s jakou skupinou, osobou nebo organizací se nejvíce ztotožňujeme. Když doopravdy pracujeme na našich schopnostech, nejenže nám to pomůže najít ostatní, s nimiž můžeme sdílet naše putování, ale ukáže nám to také cestu nejmenšího odporu.

Existují důkazy!

Například někteří z nás pociťují stesk po domově, chuť a touhu po znovuspojení s hvězdami. Necítíme se ztotožnění s čarodějnictvím, věštcí či kouzelníky, i když nás téma mohlo v určitou dobu přitahovat. Tíhneme spíše ke sci-fi a zkoumání vesmíru. Mohli bychom být povoláni k prozkoumání kontaktů s E.T., channelingu a systémů víry.

Možná jste dítětem, které přišlo z kosmu. Jsou často nevinní

ve styku se zlem, jsou snadnou kořistí energií a životních „upírů“ a věří v to nejlepší v lidech.

Už jste někdy leželi v posteli a pokoušeli se telepaticky komunikovat s těmi „tam nahoře“, aby přišli a vzali vás do své vesmírné lodi? Drželi jste někdy v noci rozsvícenou baterku a mířili s ní na oblohu, vysílali signály, aby mohli vidět, kde jste?

Možná se však ztotožňujete s Čarodějkami, se vším, co je spojeno s magií.

Někteří z nás nosí černou barvu. Emočně se nás dotkne pohled na kouzelné hůlky a magické předměty. Už jste někdy hledali „zvláštní knihy“ se silou kouzel? Zajímala vás síla přebývajících v podivně vypadajících kamenech a silových slovních spojeních? Vlastníte celé sbírky knih o Čarodějích a dalších kouzelných tvorech?

Možná je vaše cesta spojena se Zemí více než s kouzly.

A co zvířecí průvodci? Přemýšleli jste někdy, který z nich je váš? Chodíte do lesa a odloučených oblastí a vnímáte tam elementály? Stromy s vámi rozmlouvají, zvířata vás zdraví a předávají vám vzkazy? Sbíráte krystaly, kameny, klacky a další přírodní předměty, protože máte pocit, že jsou pro vás něčím zvláštní?

Je možné, že jedno z výše řečeného s vámi opravdu rezonovalo. Je možné, že do určité míry rezonovalo vše.

A je velmi pravděpodobné, že budete vždy „vědět“, že jste jiní než ostatní lidé na této planetě.

Existují určité vlastnosti, které nás oddělují od zbytku lidstva.

Ať už jsme přitahováni zemskými náboženstvími, rostlinami, elementy, krystaly, magií či hvězdami a sny o létání do vesmíru, je pro nás stále ještě běžné pátrat po poznání naší podstaty a místa původu. Důvod, proč jste si koupili tuto knihu, je pravděpodobně ten, že víte, že jste jiní, a máte duši, která hledá. Pravděpodobně hledáte odpovědi k nalezení nejlepší cesty, k empowermentu a seberealizaci, a k rozvinutí svých schopností.

Objevujeme se v různých formách. Někteří z nás mají „nadpřirozené schopnosti“, někteří nikoli... zatím. Někteří se nazývají Čarodějkou nebo dítětem z hvězd, jasnovidcem nebo léčitelem a šamanem, jiní si žádné označení nedávají. Jmen, ze kterých lze vybrat, je mnoho a my se podíváme na některá z nich v této knize.

II.

Jedno mají lidé s mimořádnými schopnostmi společné: vydávají se cestou sebepoznání a sebemistrovství.

Má cesta začala, když jsem byla velmi malá. Tou dobou jsem samozřejmě nic netušila.

Mou první vzpomínkou v tomto životě po vstupu do těla bylo, jak plně vědomé individuum učí mé malinké dětské tělo pohybovat paží tak, jak chci, zatímco lidé okolo mě mluví cizím jazykem, který jsem dosud neovládala. O několik let později, když jsem byla ještě malé dítě, během návštěvy domu mých prarodičů rodina poprvé zaznamenala mé zvláštní schopnosti. Dům byl postaven mými praprarodiči na přelomu 20. století a byli v něm vychováni můj dědeček i otec.

Dům byl vždy plný: byli v něm prarodiče, rodiče, můj bratr a sestra, mé tety, dva zaměstnanci a další lidé, kteří přicházeli a odcházeli. Někteří lidé byli zvláště oblečení – muži měli podivné kalhoty a klobouky, ženy dlouhé naškrobené šaty.

Byla jsem nejmladší z vnoučat a často jsem si hrála v koutě, zatímco se dospělí a moji starší sourozenci bavili. Sledovala jsem, co se děje: byla jsem pozorovatelkou. Dívala jsem se, jak lidé přicházejí a odcházejí, povídají si a pracují.

Jednoho dne, když jsem seděla na pohovce v pokoji s pianem, prošla kolem mě žena. Její dlouhé šaty mě o pár centimetrů minuly a já se natáhla, abych se jich mohla dotknout. Žena popošla ještě o kousek dál a pak se zastavila. Podívaly jsme se na sebe. Odvrátila se a znovu se podívala. Stále jsem na ni hleděla.

„Dobrý den drahoušku,“ řekla mateřským způsobem.

„Dobrý den,“ odpověděla jsem.

„Kdo jsi?“

„Inelie.“

„Ke komu patříš?“

Chvilku jsem o té otázce přemýšlela. Vlastně jsem ani nevěděla, co znamená.

„Kdo jsou tvoji maminka a tatínek?“

Otázka se mi zdála hloupá, ale musela jsem odpovědět.

„Maminka je moje maminka a tatínek je můj

tatínek,“odpověděla jsem a přemýšlela, proč se ta žena vůbec ptá.

„Ale jaká jsou jejich jména, drahoušku?“ řekla.

Povzdechla jsem si. „Maminka a tatínek“.

„Kolik je ti let?“

Vytáhla jsem ruku a ukázala jí tři prsty.

„Aha,“ řekla, „už chápu.“

Přešla ke mně a sedla si vedle mne.

„Sednu si tady, abys mi mohla ukázat, kdo je tvá maminka a tatínek, až projdou kolem.“

„Dobrá,“ řekla jsem a čekaly jsme.

Zatímco jsme čekaly, vysvětlila mi, že lidé mají jména, kterými jsou známí – jména, která používají dospělí, když spolu hovoří. Dlouho jsem o tom přemýšlela a snažila si vzpomenout, zda na maminku a tatínka lidé volali jmény. Popravdě řečeno jsem si toho nikdy nevšimla.

Nakonec prošel okolo můj otec a já na něj ukázala. „To je tatínek“.

„Ach,“ řekla a zvědavě se na mě podívala, „to je Paddy, můj vnuk. Já jsem tvá prababička, matka tvého dědečka.“

To mě opravdu překvapilo. Nevěděla jsem, že dědečkové měli matky.

Strávily jsme spolu hodně času. Ukázala mi celý dům a povídala mi příběhy z doby, kdy byl můj dědeček i otec ještě dítětem. Sdílela se mnou jejich letitá dobrodružství, podrobnosti z jejich životů i důležité události. Také mi ukázala hračky, které byly ztraceny nebo skryty desítky let.

Během večeře, což byla jediná chvíle, kdy se celá rodina sešla pohromadě na jednom místě, jsem začala rozprávět se svým dědečkem o událostech, které se staly, když byl malý.

Když se mě zeptal, jak to vím, řekla jsem mu, že mi o něm vše řekla jeho matka. Celý stůl zmlkl.

Moje babička prolomila mlčení pokáráním, abych si nevymýšlela a jedla večeři. Můj dědeček se na mě podíval a zeptal se, jak jeho matka vypadala. Byla jsem rozrušená a nechápala jsem, proč se všichni zdají být naštvaní. Velmi jsem se snažila prababičku popsat. Dědeček se poté postavil čelem k mé babičce a vykřikl: „Říkal jsem ti, že jsem v této části domu viděl mou matku!“

„Ničemu z toho nevěřím. Někdo to tomu dítěti nakukal,“ odpověděla moje babička, upírajíc na dědečka vyčítavý pohled.

„Ne, je to pravda,“ řekla moje teta. „Sledovala jsem ji, mluvila dlouho s někým neviditelným. Bylo to děsivé.“ Celý stůl oživil a začala hádka.

Ani mě nenapadlo, že je moje prababička tou dobou už po smrti. Odmítala jsem tomu věřit. Když jsem dospěla a musela vyřešit dědictví, při vyhledávání dokumentů jsem uviděla její úmrtní list datovaný do roku 1942. Já jsem se narodila v roce 1966.

Během mého dospívání jsme se přestěhovali do Anglie a já jsem začala zkoumat schopnost vidět mrtvé. Přestala jsem je vídat, když mi bylo pět let, ale vnímala jsem je, „věděla“, co chtějí sdělit nebo co cítí. Musela jsem zjistit víc.

Když jsem dospívala, neexistoval internet a v místní knihovně a knihkupectví nebylo k dispozici mnoho knih na téma posmrtného života. Jediné knihy, které jsem našla, byly autobiografické zápisky Doris Stokesové o jejích zkušenostech s „druhou stranou“.

Přečetla jsem všechny svazky a poprvé jsem se cítila ztotožněná s někým, kdo zná to, co jsem znala i já. Už jsem se necítila sama. Opravdu jsem milovala vše, co Doris sdílela, a pomohlo mi to lépe pochopit, jak tyto jevy fungují. V mém životě byla závanem svěžího vánku.

V roce 1997, v mých třiceti letech, jsem se vrátila do rodinné vily v Chile, do domu, kde jsem se setkala s duchem své prababičky. Zůstala jsem tam dva roky. Svou prababičku jsem již nespatriila, ale vycítila jsem přítomnost lidí, kteří tam nebyli přítomni tělem.

Druhou schopností, kterou jsem během svého života zkoumala, byla **schopnost předvídat budoucnost**.

Tato schopnost se náhodně objevovala, když jsem byla malá, a byla zcela mimo mou kontrolu. Měla jsem sny, které se splnily. Jindy jsem prostě věděla, co se komu stane. Když jsem měla vidění, bylo to znepokojující. Nebylo, čím bych je zastavila nebo něco udělala.

Někdy jsem ani nemohla varovat lidi: i když jsem měla

možnost, něco mi říkalo „nedělej to“.

Abych pro schopnost předvídání našla uchopitelnější formu, kterou bych mohla použít jako nástroj, začala jsem se učit tarot.

Věštění a předvídání jsou další žádané dovednosti, které vyžadují pochopení.

Mým hlavním problémem byla nejistota, zda budoucnost předvídám, nebo zda způsobuji, aby se věci děly. Potom mi pomohl jistý muž vyslovením několika jednoduchých vět.

Bylo mi patnáct let a navštívila jsem jednoho ze svých nejlepších přátel. Zůstala jsem přes noc. Druhý den ráno jsem se probudila po dalším z rušivých snů, o němž jsem věděla, že se stane.

Sklíčená a v depresi jsem sešla do kuchyně na snídani. Otec mého kamaráda byl zaneprázdněn její přípravou. Rodina byla početná, trvalo dlouho uvařit pro každého. Během smažení párků a toastování chleba se ke mně otočil a řekl: „Nezpůsobíš, že se to stane. Osoba schopná předvídat budoucnost nezpůsobí, že se události stanou. Pokud takhle budeš přemýšlet, pak skončíš stejně jako já – napůl mrtvá“.

Byla jsem ohromená. Věděl, co prožívám.

Usmál se, vypnul plynový hořák s párky i toustovač, sedl si vedle mě a chytil mě za ruku.

„Jsi malá Čarodějka,“ řekl. „Vnímáš, co jiní nevidí, a to tě může zničit, pokud se nenaučíš s tím zacházet.“

Vyprávěl mi, jak si myslel, že se zbláznil, jak chtěl zničit

svoji schopnost předvídat. Domníval se, že zapříčinil věci, které se staly. Pak našel perfektní pomůcku, jak zastavit všechny jasnovidické schopnosti: alkohol. Jako mladý muž se rozhodl upít k smrti. Snažil se o to několik let. Jednoho dne se probudil v nemocnici. Poslední, na co si pamatoval, bylo, že žil na ulici a vypil vše, co mu přišlo pod ruku. Chtěl, aby svět zmizel a on ho nemusel vnímat. Nemohl se pohnout.

Lékař mu sdělil, že jeho játra jsou několikanásobně zvětšená oproti normální velikosti a že pokud chce vůbec přežít, bude mu muset alespoň polovinu odoperovat. „Mohu provést operaci a pokusit se zachránit co nejvíce z vašich jater, ale je pravděpodobné, že operaci nepřežijete. Proto chci teď od Vás slyšet, zda to vůbec bude mít smysl. Je tady mnoho lidí, kteří potřebují lékařskou péči, a pokud máte v plánu pokračovat po operaci v pití, nebudu se obtěžovat, abych Vám pomohl. Musíte se rozhodnout. Chcete žít, nebo zemřít?“

Trvalo léta, než se jeho tělo plně zotavilo. Čím byl zdravější, tím více se jeho schopnosti zlepšovaly. Tentokrát ale vyhledal vedení.

„Teď už je to jiné, než když jsem byl dítětem,“ řekl mi. „Svět se mění. Už najdeš, co potřebuješ vědět. Vše, co pro to musíš udělat, je, že se budeš ptát a hledat. Pokud však nechceš hledat odpovědi a rozhodneš se žít v nevědomosti, pak bude tvá budoucnost bezútešná.“

Samozřejmě skutečnost, že mě nazval Čarodějkou, mě v té době dost naštvála. Ve světě, kde jsem žila, byly Čarodějky děsivě vypadající staré ženy, které šly po princeznách. A já chtěla být princeznou.

Nikdy jsme už o těchto věcech nemluvili. O pár let později